

Woordelijk verslag van de hoorzitting Kamer I uit de Commissie rechtsbescherming, gehouden op 18 januari 2013, waarin aan de orde het bezwaar van FrisLeek tegen afwijzing handhavingsverzoek brandveiligheid Hummel Recycling B.V.

Aanwezig:

de heer J.W.M. Engels, voorzitter; mevrouw P. de Graaf-Drijvers, lid; mevrouw S.J.F. van der Graaf, plv. lid.

De VOORZITTER: wij zijn nu bijeen voor de zaak betreffende Frisleek, het bezwaar tegen het afwijzen van het verzoek tot handhaving, door het Provinciaal Bestuur. En wat we eerst gaan doen, is even aan onze kant beginnen. Ik stel u even de commissie voor.

Naast mij zit mevrouw van der Graaf. Zij is lid van Provinciale Staten en van deze commissie Rechtsbescherming.

Daarnaast zit de heer Moll, hij is extern, onafhankelijk lid van de commissie.

Mevrouw de Graaf, ze is lid van Provinciale Staten en ook lid van de commissie.

Naast mij zit mevrouw Hazewinkel, de secretaris.

Mijn naam is Engels, ik ben extern en onafhankelijk voorzitter van de commissie.

Dan wil ik nu allemaal even in kaart brengen, voor het verslag, wie u allemaal bent. Ik begin even bij u.

De heer KLOOSTER: Henk Jan Klooster.

De VOORZITTER: dit is de heer de Vries, dat wist ik nog.

De heer HOLSTEIN: Johan Holstein.

De heer DE GROOT: de Groot, adviseur Hummel.

De heer STROOP: ik ben Keimpe Stroop, ik ben de woordvoerder namens Hummel. Ik heb ook een machtiging meegenomen.

De VOORZITTER: kijk. Dank u zeer.

Dan kom ik aan de andere kant terecht.

Mevrouw STEENBERGEN: ik ben Geziena Steenbergen, jurist bij de afdeling Milieutoezicht.

De VOORZITTER: ja.

De heer SNIPPE: Wouter Snippe, werkzaam bij de afdeling Milieuvergunningen.

Mevrouw HIDDINGA: ik ben Janet Hiddinga, ik ben jurist bij de afdeling Milieuvergunningen.

De VOORZITTER: u heeft het verzoek ingediend. Ik kijk even naar u. U zei dat u de woordvoerder zou zijn. Dus als u het niet erg vindt, kijk ik even naar hem, om de openingsaftrap te doen.

Mevrouw HAZEWINKEL: nee. De woordvoerder van Frisleek en de woordvoerder van Hummel.

De VOORZITTER: excuses daarvoor. Dan begin ik bij de heer de Vries.
Wij hebben het dossier bestudeerd, dus u hoeft niet per se bij nul te beginnen.

De heer DE VRIES: nee, niet helemaal bij nul.
Ik heb eigenlijk wel twee vragen, als opening.

Ik kom toch nog een keer terug op het gespreksverslag. Ook dit wordt opgenomen, zoals wij hebben begrepen?

De VOORZITTER: welk gespreksverslag wordt hier bedoeld?

De heer DE VRIES: het gespreksverslag, dat de commissie maakt van deze zitting.

Mevrouw HAZEWINDEL: zakelijk verslag.

De heer DE VRIES: het zakelijk verslag, dat zegt u wel. In ons inzicht mist het zakelijk verslag af en toe zaken, die wel gezegd zijn, maar die niet terug te lezen zijn in het verslag. En daar zijn we eigenlijk niet zo heel erg blij mee.

De VOORZITTER: OK.

De heer DE VRIES: eigenlijk is het verzoek dan ook: is het ook mogelijk om, in plaats van een zakelijk verslag, een transcriptie te maken?

De VOORZITTER: OK. Dat niet. Maar ik kan wel wat anders doen.
Ik kan vragen aan de secretaris, om het concept aan u toe te sturen en u uit te nodigen, daar opmerkingen over te maken, die u van belang vindt om te maken. Als u echt vindt dat er iets niet correct aan is.

De heer DE VRIES: ja, ook in verband met het terrein, soms ben je het een beetje kwijt.
En dan heb ik nog een vraag: is het dan ook akkoord, dat wij het zelf op zouden nemen, om een transcript te kunnen maken? Het is een openbare zitting, dus mag dat.

De VOORZITTER: nu, dat weet ik niet zo één-twee-drie.

Mevrouw HAZEWINDEL: dat begrijp ik ook. Dat weet ik ook niet.

De VOORZITTER: misschien dat we hier nog vaker komen, je weet het niet.

De heer HOLSTEIN; voor de volgende keer.

De VOORZITTER: daar wil ik nu niet, want voordat je het weet - we zijn heel welwillend, daar gaat het niet om - maar het kan zijn dat wij wat over het hoofd zien, dus dat wil ik nu niet toestaan. Maar ik wil u wel toezeggen, dat we daar binnen de commissie eens naar kijken, wat daar voor mogelijkheden zijn.

De heer DE VRIES: ja. Mocht het onmogelijk zijn, dan heeft u wel een kopie van de bandopname. Daar kun je natuurlijk ook nog naar vragen.

De VOORZITTER: ja. Goed. Maar u wilt nog iets zeggen over mijn suggestie?

De heer DE VRIES: als dat mag?

Mevrouw HAZEWINKEL: ja, als het mag, kan dat. Als wij vinden dat het kan, dan mag dat. Maar de verslagen worden, u zegt: in het verleden, wanneer ook eens een keer, maar het is nu voor de eerste keer. (Dit was niet al te duidelijk te verstaan).

De heer DE VRIES: nee, de vorige keer ook al.

Mevrouw HAZEWINKEL: de vorige keer ook al. toen is het verslag, voordat het advies klaar was, heeft u het verslag gekregen.

De heer DE VRIES: ja. We hebben toen ook nog een correctie toegepast. Maar dat doet nu eigenlijk niet terzake.

Mevrouw HAZEWINKEL: nee, maar goed,

De heer DE VRIES: precies. Maar alsnog...

De VOORZITTER: dus dat deden we al. (dit was niet duidelijk te verstaan).

Mevrouw HAZEWINKEL: ja.

De VOORZITTER: nu, goed. Dan is dat de werkwijze.

De heer DE VRIES: dat is eigenlijk niet de oplossing. (dit was ook niet al te duidelijk te verstaan).

De VOORZITTER: nee, nou, ja, dat begrijp ik wel.

De heer DE VRIES: nu, het gaat erom, dat er echt essentiële zaken niet meer in het verslag te lezen zijn, terwijl ze wel gezegd zijn.

De VOORZITTER: OK.

De heer DE VRIES: dan mist er wat.

De VOORZITTER: uiteindelijk gaat de commissie over zijn eigen orde. En als wij het gevoel hebben, dat het voor ons toch minder relevant is, - nu, wij gaan daar welwillend mee om, dat heeft u al gezien.

De heer DE VRIES: ja.

De VOORZITTER: maar er kan een verschil van inzicht zijn over wat wel of niet relevant is, en dan moeten wij uiteindelijk een beetje voor ons zelf uit maken. Anders blijven we nergens.

OK. Dat was een opmerking.

U had nog een opmerking?

De heer DE VRIES: ja. Als inleiding is bij ons eigenlijk die hele commissie, het doel van deze commissie, een beetje de vraag. In die opzet: is het doel van de commissie, zoals die hier zit, concluderen we al dan niet het besluit van Gedeputeerde Staten, dat dat voldoende gemotiveerd is? Of wordt er ook echt inhoudelijk gekeken bijvoorbeeld naar technische rapporten, die als bijlage erbij zijn, inhoudelijk, klopt dat verhaal, wat er af geregeld is en wat de provincie in brengt.

De VOORZITTER: ja. Nu, daar kan ik u wel antwoord op geven.

wij zijn een adviescommissie voor het College van Gedeputeerde Staten. Het College van GS is in dit soort procedures bevoegd om volledig te toetsen. Dus moeten wij ook ons advies langs die lijn opstellen. Dus wij kijken niet alleen maar, of er juridische gebreken zijn, maar we kijken ook naar alle andere relevante zaken, of een besluit op redelijke gronden genomen is, of de feiten juist zijn, enz. enz.

De heer DE VRIES: OK.

De VOORZITTER: en het kan zijn dat u in het besluit - en overigens is het zo: wij geven een advies, dus GS kunnen afwijken.

De heer DE VRIES: ja.

De VOORZITTER: maar het advies is wel openbaar. En als u vraagtekens zou zetten bij enkele aspecten uit het advies van de commissie, dan is dat niet uit te sluiten. Maar dan moet u zich realiseren dat ook op dit punt er een verschil van mening kan blijven bestaan tussen hoe de commissie de zaken beoordeelt, en hoe u dit van uit uw optiek doet.

De heer HOLSTEIN: uiteraard.

De heer DE VRIES: dat is duidelijk.

De VOORZITTER: maar wij doen dat ook niet partijdig, laat ik u dat zeggen.

De heer DE VRIES: nee nee.

De VOORZITTER: anders zou GS ook niet eens een keer afwijken. Ik hecht eraan, om dat uit mij zelf nog even te benadrukken.

De heer DE VRIES: dat is helder.

De VOORZITTER: OK.

De heer DE VRIES: dat zijn de eerste twee antwoorden, die we daarop zochten. Dat is mooi. Dan komt het derde. Heeft de commissie de bevoegdheid om externe expertise in te huren, als het voor de commissie zelf te complex wordt?

De VOORZITTER: ja. Sterker nog: dat hebben wij ook wel eens gedaan.

De heer DE VRIES: goed.

De VOORZITTER: bij hele ingewikkelde zaken.

De heer DE VRIES: ja. OK.

De heer HOLSTEIN: en dit is dus een ingewikkelde zaak.

De VOORZITTER: zelf een antwoord bedenken.

De heer DE VRIES: dat was de inleiding.

De VOORZITTER: gaat u door.

(Opmerking vooraf: de heer de Vries is helaas niet altijd even goed te verstaan).

De heer DE VRIES: ok. Ik heb natuurlijk een bezwaar ingediend, dat hebt u gelezen.

De VOORZITTER: zeker.

De heer DE VRIES: de bijlagen hebt u gelezen. Heel kort wil ik nog wel een opsomming geven, wat er aan de hand is.

Hoe de situatie ontstaan is.

We hebben meer dan een jaar geleden een handhavingsverzoek ingediend bij de gemeente Leek, in verband met een door ons geconstateerde .....

Dat verzoek is in eerste instantie afgewezen, eigenlijk wel door gebrek aan deskundigheid van de gemeente Leek. En daarna is men er ook op terug gekomen. Dat hebt u ook terug gezien in de stukken.

Voor 1 april golden de regels van bouwbesluit 2003, wat eigenlijk een hal zodanig groot als de firma Hummel heeft, een eis stelt omdat het compartiment groter is dan duizend vierkante meter.

Op basis daarvan had de gemeente Leek destijds eigenlijk ook moeten handhaven, ware het niet dat zij achteraf concluderen dat zij ook niet eens het bevoegd gezag waren. Dat de provincie dat was. Daar ging het meer dan één keer mis.

Na 1 april is er een nieuw bouwbesluit ingevoerd. 2012. En daar geven eigenlijk zowel de gemeente als de provincie in hun eerste afwijzing aan, dat zij geen eisen meer kunnen stellen aan de

hoeveelheid materiaal, opgeslagen in die loods. Voor die tijd was het beperkt, vanwege het afsluiten? van 2003. En nu zou het onbegrensde beperking zijn. Dat vond men op dat moment zodanig klein, in verhouding tot het bouwbesluit?, dat er geen eisen gesteld zouden moeten mogen worden.

Daar hebben we natuurlijk bij de gemeente Leek ook wel bezwaren ingediend. Daar is een Commissie Bezwaarschriften van geweest. Alleen voor dat de gemeente Leek daar verder op in heeft kunnen gaan, en voor ons is dat nog niet helemaal duidelijk of dat ook nog geweest is, voordat sommige punten echt technisch uitgezocht zijn, is men tot de conclusie gekomen dat de provincie het bevoegd gezag was en heeft men het spul door gestuurd.

Waarom zeggen we dat?

het bezwaar, dat wij bij de gemeente Leek ook ingediend hadden, had betrekking op artikel 7.10 van het Bouwbesluit 2012, wat een kapstok-artikel is. En wat eigenlijk het bevoegd gezag de mogelijkheid geeft om, indien een dermate grote vuurlast aanwezig is, in een pand, of in een hal, of wat dan ook, waar een gevaarlijke situatie uit kan ontstaan, dat men wel eisen kan stellen.

De gemeente Leek wist van het artikel niet, en u heeft destijds ook aangegeven, dat staat in het verslag van de commissie, dat men dan twee weken nodig had om dat na te gaan vragen bij de.... , maar daar is eigenlijk geen antwoord meer op gezien, laat ik het zo zeggen.

En ook in het eerste ..... van de provincie zien wij niet terug, of daar überhaupt een antwoord op geweest is, en wat dat antwoord dan eventueel zou zijn.

Wij hebben daarop zelf verder onderzoek gedaan, naar die kunststof-branden in het algemeen. En daarbij hebben we ook die twee rapporten boven tafel getoverd, die nu als integraal deel van dit bezwaar meegeleverd zijn. Eén van die rapporten is een rapport van de brandweer, die de aspecten van broei beoordeelt. En het andere rapport is van de Nibra, en dat is een rapport, specifiek opgezet vanwege de kunststof-branden. En dat onderzoek is opgezet, eigenlijk aangevraagd, door de provincie Flevoland, die met een soortgelijke problematiek zat, alle provincies, naar ik aanneem, waarbij eigenlijk de conclusie van dat onderzoek is, dat een kunststofbrand zich echt anders gedraagt dan andere branden. En de regelgeving op dat moment absoluut niet toereikend was, om dat soort gevallen af te dekken. En dat rapport laat ook zien, hoe de brandweerorganisatie in Nederland daartegenaan kijkt. En er worden ook richtlijnen gegeven van uit de brandweer, hoe het eigenlijk zou moeten.

Nu, wat Frisleek wil, is natuurlijk veiligheid van de omgeving. En beperkte milieuschade . En hoe wij dat willen, is eigenlijk met een realistische probleembenadering, waarbij het gehele aspect met deugdelijke motivering, ook ingaand op die rapporten, die wij ingediend hebben, bekeken wordt. En wat we eigenlijk graag zouden zien, is dat de provincie voorschriften op zou leggen, gebruik makend van artikel 7.10, waarbij bijvoorbeeld het project maximaal opgeslagen stoffen vastgelegd wordt, ook eventueel hoe die opslag plaats moet vinden, in stalen achterwand, en hoe die opslag moet zijn beveiligd.

Daarnaast is een bluswatervoorziening nog wel enigszins van belang.

Wij hebben dus een bezwaar ingediend op het besluit van Gedeputeerde Staten. Daarom zitten we hier nu. Daar gaan we heel snel doorheen. Dat hoeft niet echt puntsgewijs. Maar ik wil wel even aangeven, waar de provincie wel of geen motivatie op geeft.

De VOORZITTER: ja.

De heer DE VRIES: en eigenlijk zien wij , geen enkele motivatie terug. Ik verwijs even naar het punt van het bezwaarschrift.

De VOORZITTER: ja.

De heer DE VRIES: punt 1a, geen motivatie t.a.v. de zorgen van de brandweer .2a en 2b zijn wellicht wel juist, alleen vragen wij ons moreel daarbij wel af, of daar geen afweging zou moeten staan.

2c, daar is geen motivatie.

2d is identiek aan 2a en 2b: misschien juridisch correct, alleen de vraag is of je daar moreel ook niet nog eens naar zou moeten kijken, of je ook gebruik zou kunnen maken van richtlijnen. Dat zijn eigenlijk een soort - wat naast de wet al staat, wettelijk voorgeschreven is, maar wat wel de intentie heeft om gebruikt te worden om een veilige situatie te creëren.

Punt 3, is aantoonbaar onjuist gemotiveerd. Daar kom ik straks nog even op terug.

4a is niet gemotiveerd.

4b niet.

4c niet.

5a, daarvan is de consequentie niet gemotiveerd of weerlegd.

5b is ook aantoonbaar onjuist gemotiveerd. (De zin daarna is niet te verstaan).

5c is niet gemotiveerd.

5d niet.

5^e niet.

5f niet.

5g is ook onjuist gemotiveerd.

5h is ook onjuist gemotiveerd.

De VOORZITTER: u heeft wel kopieën van dat verweerschrift.

De heer DE VRIES: jawel. Zeker.

In het verweer van de provincie, in onze optiek, en dan specificeren wij dat eigenlijk, waarom wij vinden dat het niet gemotiveerd is.

De VOORZITTER: ja.

De heer DE VRIES: in het verweer van de provincie komt het op ons over dat de provincie eigenlijk technisch de problematiek niet doorgrondt. En waarom vinden wij dat?

Omdat hier en daar opmerkingen gemaakt worden, die aantoonbaar onjuist zijn.

als eerste concludeert de provincie dat artikel 7.10 gebruikt zou mogen worden. Er wordt een voorbehoud gemaakt, u wilt dat heel inzichtelijk doen, als u het doet. Maar natuurlijk kan het dus. Het mag dus niet lichtvaardig gebruikt worden, dat is eigenlijk de conclusie.

T.a.v. broei.

In het eerste besluit van Gedeputeerde Staten, het ontstaan van broei, of het überhaupt voor komt, compleet erkend.

In dit tweede verhaal wordt broei niet meer ontkend. Maar als je het rapport van de brandweer ernaast legt, ja, broei opslag. Maar er wordt nog wel een bewering gemaakt, wat gewoon niet klopt. Er wordt namelijk gezegd, dat broei niet afhankelijk is van de hoeveelheid materiaal, die er ligt. Maar dat is niet waar. Omdat alleen al qua omlooptijd van wat je in de hal neer zet, als je daar 100 ton in zet, of je zet er 1000 ton neer: de omloopsnelheid van het materiaal kan anders zijn. En broei heeft tijd nodig

om te ontstaan. Dus de kans is alleen maar groter, of er meer materiaal ligt, dat er überhaupt ooit . Terwijl dagelijks valt het wel mee, maar is het wat langer, dan loop je het risico. en daarnaast is het natuurlijk een kwestie van kansberekening: als jij 100 kilo materiaal eventueel broei krijgt, dan heb je in je 1000 kilo materiaal - wat mij betreft 5 tafels - gewoon, statistisch gezien, meer kans op broei.

Dus die bewering van de provincie, dat dat geen invloed heeft op de hoeveelheid?, is nie correct.

Dan wordt er aangegeven dat in het gebouw brandvoorzieningen moeten zijn. Brandbeveiligingsvoorzieningen. Er wordt echter niet gespecificeerd, waar in feite... Of daar van uit de provincie nog speciale voorschriften voor zijn.

dus op dit moment zin die brandvoorzieningen er misschien wel, dat betwijfelen we niet, dat weten we niet. Zijn er broei-detecties? Zijn daar warmtecamera's? Wij weten het niet. Het staat eigenlijk ook niet in het verslag van de provincie. Misschien weet de provincie dat wel, maar dat is in elk geval niet goed gemotiveerd naar ons toe, van: ja, dat zit er, dus maak je geen zorgen.

Waarbij nog komt: ja, vandaag zit dat nog. Als dat nu volgende week niet meer werkt, wat gebeurt er dan? Is daar een voorschrift, dat het moet werken, en dat dat de eis is, om het überhaupt te mogen doen, of niet?

Dus dat is een motivatie - de brandvoorziening, die nu gebruikt is - de motivatie, om iets recht te praten. Alleen: daarmee zegt u: de brandvoorziening is niet gegarandeerd. Dus ja, dat is een gevaarlijke motivatie. Want je hebt dus eigenlijk geen basis, waarop het gebaseerd is.

De heer HOLSTEIN: is het gecertificeerd, bijvoorbeeld?

De heer DE VRIES: bijvoorbeeld. Ja.

Datzelfde punt geldt eigenlijk ook voor een tweede argument, dat is dat de bedrijfsvoering? van de familie Hummel zodanig is dat broei voorkomen wordt. Er wordt absoluut niet gerept, op welke wijze dan ook, hoe die bedrijfsvoering dan is ingericht om broei te voorkomen. En als dat vandaag zo is, dan is dat de volgende week nog zo.

Dus daar geldt hetzelfde verhaal als bij de brandvoorziening: het ligt niet vast, dus wat heb je eraan?

Dan hebben we nog het punt van het vliegvuur?, dat in het rapport beschreven wordt. Ik neem aan, dat dat bij iedereen wel duidelijk is.

Vliegvuur is iets, dat specifiek bij het kunststof branden optreedt. Dat is natuurlijk, relatief ge zien, licht materiaal. Er zit veel techniek in zo'n warme lucht. En wat in het verleden ook echt al gebeurd is, aantoonbaar gebeurd is, is dat er grote hoeveelheden plastic de wijde wereld in gaan, en die gaan tot vele honderden meters. En die vallen brandend, smeulend, in de weilanden, omdat de wind toevallig die kant op gaat. Als de wind de andere kant op staat, valt het brandend en smeulend op de huizen. In de wijde omtrek. Er is ook echt op honderden meters afstand gebeurd, de vorige keer.

En dat is ook iets, waar de provincie absoluut niet op in gaat.

Dan maakt de provincie nog een fout in zijn verweer, met betrekking tot de primaire en secundaire blusvoorziening.

Er wordt gezegd dat de primaire blusvoorziening, de opstel-plek van de brandweerauto, aan de Tolbertervaart zou zijn.

In de brandrapportages, die opgesteld zijn in verband met die hal, is dat in principe bedoeld als secundaire opstelplaats? De primaire brandvoorziening is gewoon een brandkraan, die daar zit. Met een bepaalde opbrengst.

Dus wij bestrijden ook niet dat er een primaire vestiging? is, in elk geval die brandkraan.

Alleen de secundaire blusvoorziening, die wettelijk gezien binnen de 350 meter aanwezig hoort te zijn, is dus niet de Tolbertervaart, want daar kan men geen water uit halen. Dat is gewoon aantoonbaar een te ondiepe vaart: als de brandweer daar een pomp in zet, loopt deze vast.

De heer HOLSTEIN: er staat bij de brandpomp de Postwagen.

De heer DE VRIES: ja.

De heer HOLSTEIN: in Tolbert heeft de brandweer over een afstand van 2,5 kilometer een leiding moeten leggen naar de hoofdvaart. En die hoofdvaart is circa 800 meter verwijderd van Hummel. Dus met andere woorden: wettelijk staat er eigenlijk een norm van 350 meter. En in de praktijk is het, dat we het 800 meter ver weg moeten halen. 800 meter.

De heer DE VRIES: met betrekking tot de primaire en de secundaire discussie.

De heer HOLSTEIN: ja.

De heer DE VRIES: dan is er nog een bewering? gemaakt dat de deuren beperkt in oppervlakte zijn. (dit was ook slecht te verstaan). Nu, dat is enigszins subjectief, want dat zijn geen gewone deurtjes, dat zijn roldeuren en qua oppervlak ongeveer geschat op een derde deel van de hal. En die deuren hebben een brandwerendheid, die...

De heer HOLSTEIN: van nul.

De heer DE VRIES: nu, een half uur wordt genoemd. Mijn vraag is:

De VOORZITTER: wat is het nu?

De heer DE VRIES: heel weinig.

De VOORZITTER: OK.

De heer DE VRIES: een half uur is aan de krappe kant volgens (de rest van de zin was niet te verstaan).

Maar het is dus een derde deel, en dat is echt een oppervlak van, volgens mij, de hal is 25 bij 12, dus een derde deel daarvan is .

Wat ons opvalt binnen het verhaal van de provincie is, dat men steeds weer benadrukt dat aan het wordt voldaan. (Helaas, waaraan voldaan wordt was niet te verstaan).

Maar dat zegt dus, als je naar deze rapporten kijkt, niets over de specifieke veiligheid van een kunststof-opslag. En de regels van het bouwbesluit, heeft ook de provincie zelf geconstateerd via de mogelijkheid om in ieder geval van een te grote brandhaard. (Dit was slecht te verstaan).

Dus ja, die mogelijkheid is er gewoon.

En wat ons verder nog opvalt is eigenlijk dat een aantal wordt, bijvoorbeeld, wat we al eerder aangegeven hebben, over de brandveiligheidsvoorzieningen, werkwijze, van alles en nog wat, maar er zit geen enkel stuk ter staving van die beweringen in. En wellicht zijn die er wel, maar wij zien ze niet. Dus dat is oncontroleerbaar, op een gegeven moment. En dat zit ons, wat dat betreft, daarin dwars.

Plus dat de provincie dus het hele Nibra rapport niet behandelt, en daar nu wel verwijst naar: het rapport was van voor het bouwbesluit 2012, maar geloof mij maar voor 1 april of na 1 april, die "leeuw brult?" op identieke wijze, dat maakt echt niets uit, of je daar de wet veranderd hebt. De brand, de beschrijving, zoals het in het rapport van Nibra staat, zal net zo gaan.

Zeer belangrijk aspect in het rapport van de Nibra, is de richtlijn bijvoorbeeld, waarin men heel duidelijk aangeeft dat de brandweerorganisatie in oppervlakte 250 vierkante meter, anderhalve meter hoger stapelt, de uitstoot compartiment, was niets (dit was erg slecht te verstaan). En we hebben dus een richtlijn van organisatie. En wij vinden eigenlijk dat je dat niet te gemakkelijk naast je neer kan leggen.

Dus de conclusie: - ik ben op twee punten na klaar - is, dat wij graag een nieuw besluit zouden zien, waarin of de hoeveelheid begrensd wordt, of in elk geval eisen gesteld worden aan de wijze van opslag en hoeveelheid, gebaseerd op bijvoorbeeld de richtlijnen. En dus de aanwezige kennis van nu, de consequenties, onafhankelijk van de nu toevallig geconstateerde hoeveelheid. Dat men daar vorige week geweest is, en dat men daar toevallig honderd ton heeft gezien of 50 ton of 200 ton, maakt niets uit voor het principe, dat die duidelijkheid er gewoon moet zijn van: zet men daar over drie weken 500 ton in, of 1000 ton, of nog meer? Want ja, dan zitten we over drie weken weer met een nieuw handhavingsverzoek.

Dus die duidelijkheid behoort, wat ons betreft, gewoon in zo'n besluit te zitten.

En daarbij bieden we gelijk aan - er is nog hoop: dat is misschien wat overdreven - wij zijn erg graag bereid, en dat vind ik ook, dat eigenlijk de beste oplossing zou zijn om daar wellicht, voordat er een besluit genomen wordt, samen ernaar te kijken van: ja, wat wordt nu het besluit, waar iedereen achter kan staan? Want zo blijven we bezig. En in ons geval is dit nog niet goed.

Hierbij wil ik het laten.

De VOORZITTER: de heer Holstein?

De heer HOLSTEIn: ja, ik heb nog even een paar dingen in z'n algemeenheid.

Uit uw casuïstiek is gebleken dat als je zo'n enorme grote brand hebt, dat niet alleen de veiligheid van de desbetreffende personen, die er werken, en de gebouwen van de omgeving, maar ook de openbare orde in het geding komt. U moet zich voorstellen dat zo'n brand tot gevolg kan hebben, dat hele woonwijken ontruimd moeten worden, dat openbaar vervoer stilgelegd moet worden.

Dus ik vind dat niet alleen in het kader van de veiligheid van de directe omgeving bekeken moet worden, maar in de hele maatschappelijke organisatie, die we met ons allen hebben.

Verder is er nog een punt, een algemene opmerking.

Voor Hummel geldt niet alleen, of er brand zal uitbreken, maar wanneer. Het is een gegeven, dat dit soort bedrijven de laatste tien jaar wel honderd keer brand uitgebroken is. Bij Humme, drie keer. Deze bedrijven zijn buitengewoon brandgevaarlijk en blijven dat.

Dus ook in dit geval kun je zeker zijn, eigenlijk op basis van statistiek, dat de eerstkomende tien jaar er weer brand zal uitbreken.

Het is de vraag alleen, hoe groot en hoe gevaarlijk die zal zijn. Maar dat die er zal zijn is zeker.

Aan de andere kant: Hummel heeft jarenlang met 150 ton kunnen doen. Dat staat eigenlijk in het voormalig bouwbesluit. Waarom zou er normale vergunning moeten zijn, die, als je ie helemaal invult, tot 3.000 ton kan zijn?

Dat is het punt. En die 3.000 ton, 2.000 ton, is absoluut te gevaarlijk voor de openbare orde.

De VOORZITTER: ja. OK. Dank.

Ik heb het niet op u begrepen, maar ik sla u toch even over, als u het niet erg vindt. Maar ik ga - want het besluit is gericht tegen GS. Dus ik wil graag eerst even richting GS, voor een reactie, maar u komt zeker nog aan de beurt.

De heer STROOP: ik kan wachten.

De VOORZITTER ja. Wie van de vertegenwoordigers van de provincie, mevrouw Steenbergem?

Mevrouw STEENBERGEN: ik begin, en mijn collega valt in, waar nodig.

De VOORZITTER: ja, even samengevat: u begrijpt lang niet alles, is genoteerd. Had ik genoteerd?

Mevrouw STEENBERGEN: ja.

De VOORZITTER: motiveert. Ja, u zegt steeds "motivatie". Maar het moet zijn "motivering". De motivatie van de provincie, die is honderd procent. Denk ik.
Dus motivering is nauwelijks aanwezig. U bent te passief in de toepassing van de regeling. En waarom overlegt u niet, desnoods met veel plezier, wat meer met Frisleen?
Nu, als u die aspecten mee neemt, heeft u het woord.

Mevrouw STEENBERGEN: ik ga in ieder geval beginnen.

Naast mijn verweerschrift wilde ik nog benadrukken dat de beperking van de vuurlast, zoals die vroeger gold, was een uitvloeisel van het oude bouwbesluit - besluit 2003. en dat had ermee te maken, dat in het oude bouwbesluit een compartimering van, dacht ik, duizend vierkante meter toegestaan was. En of een loods groter is dan 1000, mocht er omgerekend worden, wat dan de vuurlast zou zijn, dus was zo'n beperking van de hoeveelheid opslag.
In het nieuwe bouwbesluit is die duizend los gelaten, is dat opgeschroefd naar 2500. De loods van Hummel is 1500, dus valt in z'n geheel binnen die nieuwe regels. Dus is er, volgens GS, geen reden om nog een beperking van de vuurlast te doen, want de hogere wetgeving heeft al bepaald dat het 2500 mag zijn. Dat is de technische eis.

In hoofdstuk 7 worden eisen aan gebruik gesteld. In hoofdstuk, voorschrift 7.7, wordt gezegd dat het gebruik van loodsen voor kunststof-afval in dit geval zodanig moet zijn, dat bedrijfsmatige opslag van brandbare, niet-milieugevaarlijke stoffen zodanig is dat bij brand geen onveilige situatie kan ontstaan. En dan volgt er nog heel wat. En uit de toelichting volgt, dat je - dat is natuurlijk een vaag begrip. Wat is "een zodanig gebruik"? Maar je kan al volstaan met een verwijzing naar de compartimering. en GS heeft gezegd: het valt gewoon binnen de compartimering. Dus wij vinden, dat het gebruik als in 7.7 voldoende beschermd is.

Als je wilt kijken naar een mogelijkheid, die 7.10 biedt, om een uitzondering te maken op de gebruiksregels, om nog nadere eisen te stellen aan het gebruik, dan denk ik dat die toelichting daar zeer weinig ruimte voor geeft.

Er werd net iets gezegd over de broei, over de brandweer.
Wij hebben gegevens van de gemeente Leek gekregen, dat de brandweer gewoon akkoord is met deze blusvoorzieningen. Klopt dat?

De heer SNIPPE: dat het gebouw voldoet aan het bouwbesluit.

Mevrouw STEENBERGEN: ja.

De heer SNIPPE: ook op bouwtechnisch en veiligheidsgebied, ja, dat was geen aanleiding om over te gaan tot handhaving.

Mevrouw STEENBERGEN: nee.

De VOORZITTER: en dat kwam op u plausibel over? Want ik hoorde u zojuist een opmerking maken - die ik niet zal herhalen - over de gemeente Leek. U weet wat ik bedoel.

Mevrouw STEENBERGEN: nee, dat komt op mij plausibel over.

De VOORZITTER: OK.

Mevrouw STEENBERGEN: ja.

De VOORZITTER: want anders krijgt u weer, dat u niet motiveert - daar hebt u naar gekeken?

Mevrouw STEENBERGEN: ja. Want wij hebben echt overwogen of er ruimte is om gebruik te maken van 7.10, dus we hebben naar verschillende mogelijkheden gekeken. Maar bijvoorbeeld als we kijken naar de branding in het verleden: ik geloof dat er niet helemaal al duidelijk een dader is aan te wijzen, maar er is wel met enige mate van zekerheid...

De heer SNIPPE: 99 procent.

Mevrouw STEENBERGEN: door de politie, of ik weet ook niet wie dat onderzocht heeft verder,

De heer : ja, onderzocht.

Mevrouw STEENBERGEN: ja, en het is zo goed als zeker bevestigd dat brandstichting...

De VOORZITTER: geen spontane brand was.

De heer DE GROOT : geen spontane brand.

Mevrouw STEENBERGEN: nee, er is geen sprake van broei, dus dat is ook weer een reden voor GS om niet over te gaan tot het gebruik van 7.10.

De VOORZITTER: mag ik dan even vragen, van de zijde van Frisleek wordt gezegd, artikel 7.10, is zeer geclausuleerd, dat is waar. Maar biedt wel mogelijkheden voor GS. En wat men u kwalijk neemt, als gs, denk ik is dat u van alle aangedragen materiaal, niet steeds heeft aangegeven waarom dat geen aanleiding voor u is om toch, ondanks die restrictieve uitleg, dat klopt op zich, dat kan ik u zo zonder meer zeggen, gebruik maakt ook van die bevoegdheid, om tot een andere vorm van handhaving te komen. Want dat is een vraag, waar wij natuurlijk ook naar moeten kijken.

Mevrouw STEENBERGEN: ja. Precies, in het besluit op bezwaar.

De VOORZITTER: ja.

Mevrouw STEENBERGEN: want de gegevens, zoals...

De VOORZITTER: nee, ook in uw verweerschrift.

Mevrouw STEENBERGEN: precies.

De VOORZITTER: dus u blijft een beetje aan de - u gaat juridisch, dat begrijp ik allemaal heel goed. Vervolgens wordt er gezegd: ja, maar het moge allemaal zo zijn, maar ondertussen wordt er allerlei feitelijk materiaal aangedragen, die er ligt, tot een andere toepassing van artikel 7.10 zou kunnen leiden. Die vraag.

De heer SNIPPE: ja, er valt iets meer over te zeggen.

In de zin van: het voldoet aan het bouwbesluit: het gaat punten verder dan het bouwbesluit. Zo schrijft het bouwbesluit voor, dat de brandwerendheid van wanden moet zijn van 60 minuten.

Nu, inspecteurs van ons zijn er geweest, en ook op grond van de informatie van de gemeente Leek gaat het om een brandwerendheid van 120 minuten. De muren zijn gewoon heel erg dik van beton. En dat maakt wel, dat bijvoorbeeld het scenario dat er brand uit breekt, en dat je dan een uur lang binnen het compartiment moet blijven om een goede brandbestrijding in gang te kunnen zetten, hier verlengd kan worden met nog weer een uur erbij.

Daarnaast zijn er andere bedrijfs-preventieve maatregelen getroffen, zoals bijvoorbeeld een dakconstructie met kunststof platen, die in geval van brand heel snel zullen smelten, waardoor de warmte snel wordt afgevoerd en een uitbreiding van de brand niet snel zou plaats vinden.

En tegelijkertijd wordt de rook sneller afgevoerd, waardoor een binnenaanval eventueel nog langer mogelijk blijft door de brandweer.

Bijvoorbeeld, dat er wordt geageerd tegen de rolluiken: het is voor gebouwen noodzakelijk dat er rolluiken aanwezig zijn, anders kan je het überhaupt niet gebruiken. Dus dat daar een beperkte brandwerendheid op zit, die wel voldoet aan het bouwstoffenbesluit, ja, dat zij dan zo.

Deze besluitvorming, deze afweging of er wel of geen sprinkler moet worden gezet, is in het verleden al een keer gemaakt door G.S. in het kader van de milieuvergunning.

Aanvankelijk was er nl. een sprinkler voorgeschreven,

De heer : 150 ton?

De heer SNIPPE: toen is er een afweging gemaakt van of dat nu wel of niet nog steeds noodzakelijk was, en toen is het totale brandconcept tegen het licht gehouden. En is dus ook op advies van de gemeente - de brandweer zelfs - ingestemd met het niet plaatsen van een sprinkler-installatie.

Dus dat zijn toch wel inhoudelijke aspecten, die maken dat je kunt zeggen dat er geen specifieke omstandigheden zijn, die maken dat je van artikel 7.10 gebruik moet maken.

De VOORZITTER: om nog even een punt te noemen, om de voortgang er een beetje in te houden. Er is o.a. een extern rapport van Nibra geproduceerd.

De heer SNIPPE: ja.

De VOORZITTER: de landelijke brandweerorganisatie. Terwijl de brandweer Leek natuurlijk over Leek gaat, dat begrijp ik wel, maar er wordt beweerd dat in de afweging van de risico's e.d., dat daar licht tussen zit. Hoe kijkt u daar als handhaver tegenaan? En hoe moeten wij daar dan naar kijken?

De heer SNIPPE: het is een rapport van voor het vaststellen van het bouwstoffenbesluit. En dat de wetgever gemeend heeft om te delegeren op dit punt, en dat blijkbaar nieuwe inzichten maken, dat die compartimeringen opgericht kunnen worden, ja,

De VOORZITTER: daar zit u dan gewoon mee?

De heer SNIPPE: ja. en we kunnen wel Hummels strenger aanpakken omdat er een actiegroep is, ja, er ligt ook een rapport met nog 20 andere soortgelijke bedrijven, dan zou je die op een gelijke manier moeten aanpakken. En dan is mijn college de basis (de rest van de zin was niet te verstaan).

De VOORZITTER: OK. Maar goed, ik heb u geïnterrupteerd, dus - u was nog niet klaar.

Mevrouw STEENBERGEN: ik zat nog even te kijken: we hebben heel kort inderdaad, zijn we meer op thema, en niet zozeer op de losse punten in de bezwaarschriften in gegaan, maar meer op het thema broei, op het thema - ik heb het idee dat GS wel alle thema's behandeld heeft in het verweer. Eigenlijk had ik dit heel kort, in staccato, dit als opmerking gedaan. Ik wilde bijna zeggen: omdat wij met handen gebonden zijn door het nieuwe bouwbesluit, omdat ze immers binnen de technische brand-compartimentering vallen, en er voor GS echt dus geen redenen zijn om te zeggen: bij Hummel is er sprake van dusdanig gebruik, dat leidt tot brandgevaar. Mocht er een brandgevaarlijke situatie ontstaan. Dat hebben wij niet geconstateerd.

De heer SNIPPE: ja, alleen al ook de afstanden tot de woonbebouwing en de belendende percelen, aan de ene kant is het volkstuinencomplex, 90 meter. En voordat je daar een brand-overslag hebt, ja, dat is niet reëel om dat te denken.

Aan de andere kant is er een openbare weg, dat iets is van 25 meter, de aanvoer van de brandweer zou ook via die weg gaan, dus daar is altijd een mogelijkheid om brand te bestrijden.

Er zijn ook geen bijzondere omstandigheden, in de zin van de locatie. De situering.

De VOORZITTER: OK.

De heer SNIPPE: en dat er overlast is, en dat er hinder is bij een brand, en wat al niet meer, dat wordt onderkend. En dat je uit de rook moet blijven, en dat er eens een keer een wijk ontruimd kan worden, dat kan de consequentie daarvan zijn, dat geldt eigenlijk voor elk bedrijf.

De VOORZITTER: OK. Dat even tot zo ver, van uw zijde?

De heer SNIPPE: ja.

Mevrouw STEENBERGEN: ja.

De VOORZITTER: dan kom ik nu bij u. Namens firma Hummel.

De heer STROOP: dank u wel.

De VOORZITTER: u hebt ongetwijfeld behoefte om ook even te reageren.

De heer STROOP: ja, ik wil even reageren. Ik heb het kort, ik heb even wat punten opgeschreven. Ik wil toch even in gaan op een aantal inhoudelijke aspecten.

De VOORZITTER: ja.

De heer STROOP: van belang is, dat Hummel zich natuurlijk terdege bewust is van het aspect brand. Niet in de laatste zin - er werd hier net al aangegeven - dat het toch wel vast staat, alleen de dader is helaas niet achter slot en grendel te plaatsen, wegens het niet rond krijgen van bewijs, maar dat de brand niet ontstaan is door onzorgvuldig handelen door Hummel, maar echt aangestoken is, bij herhaling, en dat is voor Hummel natuurlijk een heel groot fenomeen.

Vandaar ook, dat Hummel ingrijpend binnen zijn bedrijf maatregelen heeft getroffen, hetgeen er ook voor gezorgd heeft dat er dus nu sprake is van drie brandcompartimenten, die zodanig uitgevoerd zijn dat, als er onverhoopt weer brand gaat ontstaan - waar we natuurlijk van uit gaan dat dat niet gaat gebeuren - dat de brand beperkt blijft tot één compartiment.

Waarom is dat ook van belang?

U kunt zich voorstellen, dat de brandverzekeraar van Hummel bij herhaalde branden steeds strengere eisen gaat stellen. En inmiddels is de eis gesteld, door de brandverzekeraar van Hummel, dat Hummel slechts verzekerd is voor één brandcompartiment.

Met andere woorden: als het hele bedrijf af fikt, dan is het gebeurd met het bedrijf.

De VOORZITTER: dan hebt u een probleem. Ja.

De heer STROOP: vandaar, dat het bedrijf heeft besloten om brandcompartimenten te maken met een brandwerendheid van 240 minuten. Hetgeen betekent dat we 4 uur de tijd hebben om de brand in één compartiment te blussen, hetgeen wij dus gaan doen door een tweezijdige bereikbaarheid van de Tolberter Vaart. De heer de Vries gaf net aan, dat de Postwagen af gefikt is in Tolbert, wegens het niet kunnen halen van brandwater uit de Tolbertervaart. Dat klopt. Maar toen was de Tolbertervaart met 20 centimeter ijs bedekt. En doorgaans is de Tolbertervaart gewoon bereikbaar voor de brandweer. De brandweer heeft nu aan 2 kanten van Hummel de gelegenheid, om water te halen uit de Tolberter vaart. En bij reguliere weersituatie is er prima water uit te halen. Wat dat betreft is de beheersbaarheid van dat risico acceptabel.

De VOORZITTER: maar nu ligt er ook ijs.

De heer STROOP: nu ligt er ook ijs. Maar er is ook altijd een brandkraan. Dus als er ijs ligt, ja,

De heer HOLSTEIN: ik ben er geweest toen de brand...

De VOORZITTER: nee nee.

De heer STROOP: ik weet niet of u de foto's hebt gezien, het was allemaal ijs, en ook zelfs op het bluswater van de brandweer was ijs. Dus laten we daar geen misverstand over hebben.

Dan heb ik meneer de Vries horen vertellen, dat er sprake is van vlieg vuur. Nu, dat is natuurlijk altijd bij brand aan de orde. Alleen het bouwbesluit 2012, maar ook 2003, stelt eisen aan de belendingen t.a.v. de bestrijding van vlieg vuur. Dus niet degene, die de brand veroorzaakt, maar degene die de gevolgen van een brand krijgt, moet zijn woning beschermen tegen vlieg vuur. Want dat is algemeen acceptabel in Nederland. We wonen in Nederland dicht op elkaar, dus moeten we elkaar beschermen tegen vlieg vuur. Dus daar voorziet het bouwbesluit in.

Elke dakbedekking is bestand tegen vlieg vuur.

als het onverhoopt niet bestand zou zijn tegen vlieg vuur, houdt het in dat je eigen woning niet voldoet aan het bouwbesluit, dus dan is dat een risico voor de eigenaar van het huis.

Nu, even kort.

Er wordt gesuggereerd dat Hummel Recycling zijn bedrijfsvoering ongebreideld kan doen. Nu, ik gaf net al aan dat dat absoluut niet het geval is. Weliswaar is de compartimenteringseis - en daarmee de

mogelijkheid voor de overheid - wat beperkt. Maar de mogelijkheid voor de brandverzekeraars zijn wel degelijk aanwezig. En daar wordt ook veelvuldig gebruik van gemaakt. Dat is ook een besluit geweest van de overheid, om dat aan de markten over te laten.

De verzekeraar bepaalt, welke mate van veiligheid in de inrichting aanwezig moet zijn. En ik zal u vertellen: die eisen gaan veel verder dan het rapport van de Nibra. Er wordt gekeken naar een specifieke situatie.

Om een voorbeeld te noemen:

er wordt aangegeven: broei. Broei treedt op bij 65 graden en hoger. Humme lwordt verplicht, als er broei-gevaarlijke stoffen zijn, om warmtecamera's, warmtedetectie, etc. etc., voor zijn rekening te nemen. Op dit moment zijn er helemaal geen stoffen, die broei kunnen veroorzaken. Maar er zijn wel degelijk eisen geformuleerd, weliswaar niet door de overheid maar door andere partijen, die daarop toe zien, om die risico's en beheersbaarheid van brand in de hand te houden. Laat daar geen misverstand over zijn.

Dan heb ik nog even opgeschreven, dat er allemaal rapporten zijn, dat klopt ook. alleen wat de heer Snippe ook al aangeeft: die rapporten zijn allemaal geschreven van voor 2012, dus eigenlijk zijn die rapporten niet relevant. Die aspecten worden allemaal meegenomen in de individuele beoordeling, door marktpartijen, die samen zorgen dat een gebouw veilig is.

Nu, dan wil ik nog even in gaan op - dat heb ik ook vorige keer al proberen te doen - dat Hummel grote vraagtekens zet bij de belangen, waarvoor Frisleek strijdt. Wij hebben de vorige keer ook al gezegd, dat het wonen op een bedrijfsterrein alleen maar mag plaats vinden, wanneer het een ondergeschikte functie heeft. En Gedeputeerde Staten vinden dat ook. Want die hebben de woningen aan het Mulderspark weg bestemd bij de partiële herziening in 2004. Alleen zitten we nog even met het feitelijk gebruik van de woningen. En daar is recent een nieuwe wet voor in het leven geroepen, dat is de Wet Plattelandswoningen. Die is van kracht geworden, per 1 januari 2013. En die voorziet in de mate van milieubescherming, die woningen op een bedrijfsterrein kunnen ontlenen aan de status. En waarin voorheen nog wel eens gekozen werd voor het feitelijk gebruik, ook al was het in strijd met dat planologische regime, kunnend e woningen dan bescherming ontlenen aan dat feitelijk gebruik. Alleen dat kan met inachtneming van de nieuwe wet Plattelandswoningen niet meer. Want daarmee is het planologische regime bepalend voor de mate van bescherming.

Nu, ik heb al aangegeven dat de planologische status van de woningen op het Mulderspark is, dat ze zijn weg bestemd. En thans dus geen aanspraak meer kunnen maken op welke bescherming dan ook. Dat is wel even van belang.

De VOORZITTER: even tot goed begrip.

Bedoelt u daarmee te zeggen, dat Frisleek eigenlijk niet-ontvankelijk verklaard zou moeten worden in het bezwaar?

De heer STROOP: ja, daar wilde ik mee afsluiten.

De VOORZITTER: ik ben te snel. Excuses, gaat u door.

De heer STROOP: nu, ik heb de vorige keer gevraagd in uw commissie, om ervoor te zorgen dat het beleid van GS gewoon geëffectueerd wordt, en een einde wordt gemaakt aan het illegale gebruik van de bestemmingen van de woningen.

De VOORZITTER: ja.

De heer STROOP: want daar heeft Hummel heel vel last van. En Hummel wordt ernstig beperkt door het feit, dat de leden van Frisleek bescherming willen ontlenen aan het feit, dat zij op het bedrijfsterrein wonen. En dat vindt Hummel helemaal niet erg, alleen als het bedrijf van Hummel daardoor beperkt wordt, vindt Hummel dat natuurlijk wel erg.

Dus daarom willen wij nogmaals verzoeken aan GS om daar rekening mee te houden en om in elk geval de woningen op het Mulderspark niet meer te betrekken bij het beschermen of op enige mate bescherming geven aan die woningen.

De VOORZITTER: goed. Dat is A. een oproep aan GS, die wij even voor kennisgeving aannemen.

De heer STROOP: ja.

De VOORZITTER: ik wil wel, naar aanleiding van de laatste - ik kom nog wel bij u terug - aan de provincie vragen, vooral aan mevrouw Steenberg, denk ik, in hoeverre dit inderdaad van belang zou kunnen zijn voor de ontvankelijkheid van Frisleek t.a.v. het punt van de belanghebbende, in uw ogen. Want daar moeten we dan wel even naar kijken.

Mevrouw STEENBERGEN: ja, want ik zit even te denken: niet alle leden van Frisleek wonen op Mulderspark.

De heer DE VRIES?: nee nee. Een derde deel is op het bedrijventerrein, en de rest in een woonwijk en in de huizen aan de andere kant van de Tolbertervaart.

Mevrouw STEENBERGEN: en op hoeveel meter is dat ongeveer afstand?

De heer DE VRIES: nu, de dichtstbijzijnde, a, wat zou dat zijn?

Mevrouw HAZEWINKEL: ja, zoiets.

De heer : ik heb net gezegd: 9 meter.

De heer DE VRIES: nou: afstand Tolberter Vaart: dat is, denk ik, geen 8 meter. Ik heb de kaart er niet bij, maar...

Mevrouw STEENBERGEN: 300 meter.

Mevrouw HAZEWINKEL: ja.

Mevrouw STEENBERGEN: dat dacht ik al. Want we hebben daar geen expliciete overweging aan gewijd, maar we hebben dat wel in de voorbereiding bij na gedacht: hoe gaan we dat doen? Maar toen hebben we gezegd: nu, als de voorzitter van Frisleek niet binnen de straal woont, dan woont een van de andere mensen wel binnen de straal. Dus in ieder geval 1 belanghebbende aanwezig. Dus wij hebben daar in die zin geen onderscheid in gemaakt.

De VOORZITTER: nee, goed. Ik wil u dat even vragen. Wij hebben de vorige keer als commissie daar ook opmerkingen aan gewijd. Ik wilde het punt niet onder tafel laten verdwijnen. Het is helder, wat u zegt. Maar het is ook helder, wat eerder is gezegd en dat daar is gezegd.

Ik kijk nu even naar mijn collega-commissieleden, voordat we naar de tweede ronde gaan, of er van onze kant nog behoefte is aan specifieke vragen in deze fase van de strijd. Ik bespeur heel weinig aandrang. Ik wil ook niet te veel aandringen. Dus ik ga nu heel snel weer naar de heer de Vries.

De heer DE VRIES: ja, precies. Ik heb niet heel veel.

Als eerste punt: de provincie baseert zich dus heel erg op deskundigheid van de gemeente Leek en de brandweer van de gemeente Leek in deze zaak.

Ik denk dat de provincie daar het rapport absoluut niet in mag weg laten, omdat dat echt iets is wat specifiek opgezet is in verband met deze problematiek.

De VOORZITTER: ja.

De heer DE VRIES: zoals ik al eerder zei: of de datum nu voor of na het bouwbesluit is, dat brandt net zo, dus dat maakt voor de gevolgen van zo'n brand echt niets uit.

Dan worden er een paar opmerkingen over de deuren gemaakt. die worden eigenlijk rolluiken. Het zijn grote roldeuren. Natuurlijk heb je een deur nodig om je loods in en uit te gaan. en dat die deur daar zit is ook prima. Alleen als je dan je gebouw zodanig aanpast dat je daar ter plekke op een derde van je gevel maar een brandwerendheid van een half uur hebt, dan moet je daar iets aan doen.

Dan kan je wel zeggen: ja, anders kom ik er niet in, ik kan mijn gebouw niet gebruiken. Maar dat is dan jammer, maar je moet van te voren na denken: ik doe dit, dit is het gevolg, en als het gevolg is dat ik mijn pand dan niet helemaal vol mag zetten met kunststof, wat natuurlijk - laten we wel wezen - in de eerste aanzet van de bouw op deze loods - dan moet er altijd van uit gegaan worden dat er maar 140 ton is. Wat Johan ook net zei: daarmee kon men werken. (dit was niet al te duidelijk te verstaan).

Dus als dat toen geen probleem was, waarom dan nu ineens wel? En waarom zou je dan nu als provincie geen eisen kunnen stellen, zonder Hummel daar schade mee te doen?

De heer HOLSTEIN: en daar was toch geen sprinkler nodig toen.

De heer DE VRIES: precies.

De VOORZITTER: maar even tot goed begrip: er wordt net gezegd: ja, maar wij moeten op grond van de relatie, die we hebben, - en met "wij" bedoel ik dan het bedrijf - in relatie met zijn brandverzekeraar, kan op geen enkel punt zich veroorloven nu nog, om daar een zwak punt in te hebben.

De heer DE VRIES: dat kan prima. Als men de juiste keuze maakt.

De VOORZITTER: ja ja.

De heer DE VRIES: om verzekerd te zijn, soi, dat is een economisch probleem. Waarbij, als je als bedrijf denkt: ik ga voor het snelle geld, en ik verdien 5 jaar goed, en na 5 jaar brandt mijn zaak af, maar ik ben binnen, dat maakt me niet uit, en iemand anders zit met de ellende, - kijk naar Chemiepack.

De VOORZITTER: u gaat een beetje om mijn vraag heen, vrees ik.

De heer DE VRIES: OK.

De VOORZITTER: want ik ga er nu van uit dat men in het contact met de brandverzekeraar ook kijkt, hoe dat met die roldeuren zit. Dit was Leek, niet de gemeente Leek, maar gewoon Leek.

De heer DE VRIES: maar een brandverzekeraar mag wel eisen stellen, maar dat wil niet zeggen dat het bedrijf daaraan voldoet.

De heer DE GROOT Nou nou nou.

De VOORZITTER: er werd net gezegd: daar gaan wij zeker aan voldoen, anders zijn we natuurlijk de klos.

De heer DE VRIES: dat is schijnbaar garantie. (dit was niet al te duidelijk te verstaan helaas).

De VOORZITTER: OK. Duidelijk. Gaat u door.

De heer HOLSTEIN: de verzekering heeft geen enkel belang bij handhaving van die eisen. En waarom niet? Als we achteraf constateren dat er brand geweest is en hebben niet voldaan aan de eisen, hoeven ze niet uit te betalen.

De VOORZITTER: nee, dat begrijp ik ook wel. Ik probeerde eventjes...

De heer STROOP: het bedrijf heeft er alle belang bij om...De VOORZITTER

: dat bedoelde ik. Maar goed, dat is helder.

De heer DE VRIES: het verhaal van die sprinkler-installatie, er is een milieuvergunning aangevraagd, er moest een sprinkler in. Die is in principe aangevraagd, niet meer hoefde en vervangen is door dak-stralen. Die smelten op het moment dat het heet wordt.

Die dak-panelen zijn niet aangebracht om een brand minder te maken, maar juist om de brand heviger te maken, dat de rook weg kan, de brand heter wordt, en de milieuschade minder is. En uiteindelijk is die hele sprinkler destijds gebaseerd geweest op 140 ton.

Daarnaast kom je terug op de deregulering: waarom is nu het bouwtraject 2012 opgezet? de opdracht was: maak nieuwe regels, en schrap 50 procent.

Dat is de opzet geweest van het nieuwe bouwbesluit: men wilde minder regels. En dat daar dan regels sneuvelen, die wat specifiek zijn, dat zij dan zo, maar in principe is er nog steeds een opening om in het geval het nodig is, iets te doen. Alleen dan moeten mensen, die op een gegeven moeten verantwoordelijk gemaakt worden, wel iets durven te doen.

De VOORZITTER: maar goed, dat hebben we net nog even expliciet gewisseld.

De heer DE VRIES: ja.

Mevrouw DE GRAAF: mag ik een vraag stellen? U trekt nu de hogere wetgeving in twijfel, met een bouwbesluit van 2012, en u vraagt aan ons dat wij dat naast ons neerleggen en ons houden aan de regels van het vorig bouwbesluit? Want anders ben ik in uw betoog een beetje het spoor bijster.

De heer DE VRIES: nee. Dat vraag ik inderdaad niet. Dus dan bent u niet meer helemaal op mijn spoor.

Mevrouw DE GRAAF: maar dan is het mij nog steeds niet duidelijk, welke richting u dan op wilt.

De VOORZITTER: nu, het betoog kwam er hier op neer - want ik zit dat dichterbij, - wat is de bedoeling van de wetgever geweest, om dat bouwbesluit aan te passen? Dat heeft u proberen uit te leggen, om daarmee iets te zeggen over de betekenis van dat bouwbesluit.

De heer DE VRIES; ja. En de opmerking

De VOORZITTER: dat moeten wij voor kennisgeving aannemen.

De heer DE VRIES: ja.

De VOORZITTER: het was mij helder. Dus dat is verder niet van invloed op onze beraadslagingen.

De heer DE VRIES: daarnaast is het argument van de provincie, dat men zegt: ja, als we hier zo'n besluit zouden nemen, gebruik makend van artikel 7.10, dan zijn we nog wel 20 bedrijven in de provincie Groningen, die we - die natuurlijk een beetje in onze optiek in elk geval, mag dat geen excuus zijn dat alleen maar, als dat gevaar dan werkelijk daar is, dan moet je daar inderdaad wat aan doen.

De VOORZITTER: OK, dat voor het goede begrip. We moeten daar ook niet allerlei misverstanden over hebben. Dat hebben we toch al een beetje. Het betoog was erop gericht, niet: er zijn 20 bedrijven, die we eigenlijk zouden moeten aanpakken, maar dat doen we niet, anders handelen we niet gelijk.

Het betoog is: wij moeten, als provinciaal bestuur, de uitvoering van een regeling met het gelijkheidsbeginsel in acht nemen. Dus op het moment dat wij hier een afwijkende toepassing zouden bieden, dan zouden wij daarmee afwijken van de toepassing, die we elders leveren.

Dus je mag dat niet, zeg ik maar even ook eerlijk in uw richting, aanwenden: oh, er zijn allerlei bedrijven, die nu niet worden aangepakt. De redenering was andersom.

De heer HOLSTEIN: als ik het goed begrijp, is dat als het hier noodzakelijk is om die artikel 7.10 toe te passen, dan zou het toch zo kunnen zijn dat zodra werkelijk ook in die andere bedrijven gevaarlijke situaties zijn....

De VOORZITTER: nee, niet per se.

De heer HOLSTEIN: toepasbaar.

De VOORZITTER nee, dat staat echt los van elkaar. We moeten gewoon echt zo kijken: is er in dit geval aanleiding - ik beantwoord de vraag niet, maar is er aanleiding voor het bevoegde gezag om een andere toepassing te geven aan deze bepaling, dan nu gebeurd is. En of dat eventueel, dat is een hele andere vraag.

De heer HOLSTEIN: OK.

De heer DE VRIES: en dan...

De VOORZITTER: u moet het niet onnodig ingewikkeld maken, want: u zegt GS begrijpt het niet, maar dan begrijpen wij het allemaal niet meer. Dat kan natuurlijk niet. Gaat u door.

De heer DE VRIES: en dan in dichtstbijzijnde woonhuizen is natuurlijk een woning naast een industrieeterrein, maar daar woont wel iemand.

De VOORZITTER: ja.

De heer DE VRIES: dat is echt op 50 meter afstand.

De VOORZITTER: ja.

De heer DE VRIES: en dan ga ik nog even snel in op de aspecten, die de heer Stroop aandraagt. Wij betichten niemand van onzorgvuldig handelen met zijn producten, of wat dan ook. Alleen is het wel zo: broei is ook geen direct gevolg van onzorgvuldig handelen met je product. Het is alleen iets, wat voor kan komen in afval, waarin ook organisch afval zit. En ik ben ook enigszins verbaasd, en misschien kan de heer Stroop daar straks even antwoord op geven, of nu wel of niet de milieuzak bij de firma Hummel in het pand ook echt ververst wordt, of dat daar ook echt iets mee gedaan wordt. Want de milieuzak bevat organisch afval, en is dus een broeirisico. En als dat zo is, ja, dan zouden daar die camera's nodig zijn - wij mochten ook zelf zeggen: ja, als dat risico er is, dan hangen wij die op. En ik begrijp tegelijkertijd uit uw opmerking, dat het jammer is dat ze er nu niet hangen.

Het water uit de Tolbertervaart, dat heeft niets met ijs te maken, het heeft met de diepte te maken. De Tolberter Vaart moet eerst worden uitgebaggerd, alvorens men daar een pomp in kan doen. Want een pomp kan heus wel wat ijs een gat in, dat hebben ze bij de ijsbaan ook gedaan vorige week, toen daar brand was, drie weken geleden.

Het probleem is de modder op de bodem van de Tolberter vaart. Die is zo ondiep, dat is 20 centimeter, vol met blad.

De VOORZITTER: verstopte slang.

De heer DE VRIES: de pomp raakte verstopt. (dit laatste was niet duidelijk te verstaan).

Nu, de vliegvlug-verdichting: ja.

De VOORZITTER: daar kunnen we eindeloos over praten.

De heer DE VRIES: wat je doet, als je nu...

De heer HOLSTEIN: coniferen, en alles kan in de fik vliegen.

De heer DE VRIES: en het verhuizen op industrieterrein; ja, er wonen gewoon mensen. Dus het lijkt me niet dat die vogelvrij zijn. Maar dat moeten we maar juridisch uitzoeken.

De VOORZITTER: nee, ik heb dat geleid, en daarom een juridische vraag.

De heer HOLSTEIN: we hebben nog een opmerking over het betoog van de heer Stroop. Het is eigenlijk heel raar: als je de situatie bekijkt, en er zou brand komen, dan heeft de brandweer straks twee opties: of het laten uitbranden, dak in laten storten, en de zaak uit laten fikken in verband met de milieubelasting: hoe kouder het vuur is, hoe meer roet, hoe meer milieubelastend dit is. Of: hoe heter het vuur is, des te beter voor het milieu, met een slechte omgeving. Als zo'n brand gaat - de vorige keer hebben ze dagen gebrand - dan is de relevantie van een half uur brandwerendheid of een uur brandwerendheid, of vier uur brandwerendheid, helemaal niet belangrijk. Het brandt dagen, met een hele hoge temperatuur. En dan krijg je toch weer de openbare orde, en het gevaar, dat dat weer een aspect is dat ook meegewogen moet worden door de provincie. En niet alleen die paar huizen, die daar staan.

De VOORZITTER: ik na het aan de provincie vragen, maar laat ik gewoon tijd winnen door te zeggen dat dat aspecten zijn, die tot de bevoegdheid van het gemeentebestuur behoren.

De heer HOLSTEIN: nee, maar alles, wat wij begrepen van Hummel: alle aspecten van milieu, bouwbesluit, alles,

De VOORZITTER: maar niet openbare orde. Maar goed. Ik geef het u gewoon mee, en u mag er mee doen wat u wilt.
Dat was uw betoog? OK.

Dan richt ik mij weer even tot de vertegenwoordigers van het provinciebestuur.

Mevrouw STEENBERGEN: ja, ik heb het idee dat ik me zelf blijf herhalen.

De VOORZITTER: nee, dat moet u niet doen.

Mevrouw STEENBERGEN: wij hebben gewoon geen reden gezien, op basis van de huidige wetgeving, op basis van onze ervaringen, onze toezicht-ervaringen met dit bedrijf, de ervaringen van de gemeente Leek en de ervaringen van de brandweer Leek, om nadere eisen te stellen.

Er werd nog wel net gememoreerd over een gesprek met Frisleek.
Nu, misschien is het een goed idee om met elkaar in gesprek te gaan.

De heer SNIPPE?: sterker nog: vanuit de provincie wordt het initiatief genomen om in contact te treden met Frisleek. Die opdracht hadden we een tijdje geleden gekregen, en ik vond het nu een mooi moment om dat in ieder geval...

De VOORZITTER: maar wat betekent dat in uw ogen, voor de verdere behandeling van dit handhavingsverzoek en het bezwaar daarop?

De heer SNIPPE: dat heeft geen consequenties, voorzitter.

De VOORZITTER: u ja, ik vraag dat, omdat vanuit Frisleek de vraag is gesteld: goh,

De heer SNIPPE: we zoeken niet naar opschorting, of iets dergelijks.

Mevrouw STEENBERGEN: nee.

De VOORZITTER: nee nee. Dus u wilt - ok.

Mevrouw STEENBERGEN: het gaat er misschien meer om, dat er wat meer begrip ontstaat.

De VOORZITTER: preventief gesprek.

Mevrouw STEENBERGEN: zo zou je het kunnen noemen.

De heer SNIPPE: ook omdat er tal van andere procedures lopen, en niet zozeer vanwege brandveiligheid.

De VOORZITTER: nee, ok. Ik moet dat even weten voor de orde van de vergadering.

De heer HOLSTEIN; voorzitter, niet alleen ten opzichte van de brand, maar ten opzichte van geluid en milieuaspecten.

De VOORZITTER: nee, maar dat snap ik. Zo heb ik het ook, prima.
En er worden al positieve bewegingen gemaakt, maar goed, dat is duidelijk ook bij deze zaak. Dat was het van uw kant?

Mevrouw STEENBERGEN: ja.

De VOORZITTER: ik kijk even naar u. Geen herhaling van zetten.

De heer STROOP: nee, ik wilde nog even een slotopmerking richting...

De VOORZITTER: over de Tolbertervaart?

De heer STROOP: nee, dat laat ik voor wat het is.

De VOORZITTER: OK.

De heer STROOP: als de brandweer dat bluswater voldoende vindt, wie ben ik om dan te vinden dat dat niet voldoende is. Nu, dan mag meneer de Vries zijn mening over hebben.
Ik wil toch wel benadrukken - ik denk dat het ook belangrijk is - als je binnen je bedrijf drie keer brand hebt gehad, dan ga je echt niet voor de vierde keer brand. Dan ga je echt alles doen, wat je in je vermogen hebt om brand binnen je bedrijf uit te bannen. En ik kan u verzekeren, dat Hummel uitermate alert is op alle ontwikkelingen, die maar enigszins in de richting zouden gaan dat er een kwalijke situatie ontstaat. En wij zijn natuurlijk absoluut niet gebaat bij de grenzen opzoeken, zodanig

dat we niet aan de eisen van de brandverzekering zouden kunnen doen. Nee, dat kan ik hier met klem aan de orde stellen.

De VOORZITTER: ja. Dat meende ik ook al opgemaakt te hebben uit uw eerdere betoog. Maar goed, dat u dat nog even zegt.

Dan hebben we de twee rondes gehad, en ik kijk even voor de zekerheid naar de collegae, of wij voldoende zijn voorgelicht. En uit hun bewegingen maak ik op dat dat zo is.

Dan dank ik iedereen, hernieuwd, voor de komst en de toelichtingen. Wij gaan een advies maken voor GS, zeg ik nog even voor de goede orde. Maar daar hebben we het over gehad.

Dat is uiterlijk over zes weken klaar. en dan komt er een besluit van GS.

En over verdere activiteiten en contacten tussen u en de provincie, daar blijf ik even buiten. Maar er is perspectief.

Dank u zeer, goede middag.